

Herold

Redakcia a vydavateľstvo:
Budapešť, VII., Csömöri-ut 123.

Jednotlivé číslo 8 kr.
Vychádza každú nedeľu.

Predplatná cena:
na celý rok 2 zl., na pol roka 1 zl.

Bursová daň

Jozko Ludák (ku Rakovskému a k Ašbóthovi): Ej, do dobrého pnia ste si zafali sekeru; len sa veselo do toho, suhajte!

V pôste.

Za vaše hriechy, národy sveta,
Na kríži daná bola obeta,
 Za vaše hriechy, bičovanie,
 Za vás i strašné poličkovanie
Trpel pokorne drahý Spasiteľ,
 Sveta vykupiteľ!

A v slovách Jeho: „dokonáno je“
Prameň sa lásky Božej vám stkeveje,
 Len čerpať z neho hojne máte,
 Keď viere v Neho miesta dáte,
V Toho, čo vám je drahý Spasiteľ,
 Sveta vykupiteľ.

V popol sa kloňte, a na bok pýchu,
Pokoru majte v skutku, v dychu;
 Ku Nemu vzneste vaše zraky
 Prez sveta chmáry a oblaky,
K nemu, čo vám je drahý Spasiteľ,
 Sveta vykupiteľ,

Život váš ať je vždy behabojný,
V láske ku bližným, bohatý, hojný:
 Žite čo jedna sŕde rodina,
 Kým neodbije vám hodina:
Potom vás prijme drahý Spasiteľ,
 Sveta vykupiteľ!

OVAD.

„Križ nech sa vždy položí na stôl sudcovský-jako to prv bolo! A o to sa má postarať minister pravosúdia!“ Tak hovoril Béla Barabás na sneme. To povedal pravdu a úprimnú žiadosť i ľudovej strany. Keby si všimol tých slov minister, menej by bolo krivoprišažníkov! Kresťan pred križom Spasiteľa, žid ale na sviuskej kože nech by prisahal!

Móric Jókai v svojom diele »Fráter Juraj« (IV. sväzok 37. strana) píše: »Psi môžu len pod stolom na kosti čakať, ale jak náhle položí si pes hlavu na čistý obrus stola, tak ho hned po nose uderá!«

Tieto slová sú to najpodarenejšie podobenstvo o uhorskej samostatnosti a neodvislosti.

Drievné zemanstvo ochotno sa vzdalo nadpráva neplatenia dane, moderné zemanstvo ale — povedal Štefan Rakovský na sneme — blaženo si užíva pomocou bursy beneficium neplatenia dane, a pritom ešte kradmou rukou vycieáva sily krajiny a vlasti našej! Nemohli by sme dobiť zámky týchto lúpežných zemanov, a zrúcať tie bursy?!

Vo Viedni jedon správca tabakovej fabriky zpreneveril tisíce.

Pýtali sme sa, ktože mohol byť tým zlým duchom, čo ho na toto zviadol? .. Na druhý deň už chytili veľkotrafikanta Löw-a. Netreba nám poznamenat, že tento páňko tiež patrí k „vyvolenému ľudu!“

Parížská výstava bude stáť Uhorsko 3 miliónov frankov, Nebolo by múdrejšie tymato peniazmi podporiť radšej ruténov? Ale tak, aby potom z peňazi tých nezabávali sa tamejší židia na parížskej výstave!

Starý Tisa že je veľmi nervósný. Tomu sa ani nedivíme: bijú na masný hrniec druhom, ktorý sa menuje »inkompatibilitou.«

O nez miestnosti nový zákon donesú. Aby krádež viac nebola hriechom, zavedú privilégium slobodnej-krádeži. Ale na čo k tomu ešte aj osobitný zákon? Jako keby to tak už dávno u nás nebolo!

O Karolovi Pulszkem vyvarili, že v čas jeho chyrečných gšeftov s obrazmi, bol bláznivý, ale dodali k tomu, že môže vyzdravieť. (Vtedy — samo sebou sa rozumie — keď už bude táto špatná historia zahladená?) No pri takém delení pravdy sme len na to zvedaví, či nám dá odpoveď lekárska veda na to, že kedy už vyzdravie takto bláznená dôvera ľudu?

Gazdovský spolok békéšskej stolici bojí sa strojáceho robotníckeho strijku, a preto vojsko prosili k zatve. Ale nedostane, lebo vojsko potrebujú k parádam všelijakým. Nuž ale preto ani haljera nezpustá z vojenských výdavkov, lebo čo tých páňov do toho, keď chudobný človek nemože zožať svoju úrodu!

»**Musime vyrvať pero z rúk chlapčiskov židovských** tak hovorí *Koloman Mikszáth* v jednej svojej novelly. No nech sa len prichyti páň pisateľ tej novelly do tej úlohy... Má dosť prajnú príležitosť k tomu, tam hned pri redakcii »Pesti Rihsap«-aju!

»**Nespoľahliví**« — sú dľa Bánffyho — statoční ľudia. Teda prečo neni baron Kloch predsedom inkompatibilného odboru na miesto grófa Theodora Andrásyho?!

Lebo-lebo.

— Servus, Šórele, jakho ide thi thvoj gšeftň?
 — Zle, veľmi zhle, čho chvíľa ma šlahk trafi; keď tho thak budhe isth ešthe dlho, thak lebo já budem zavreth moj gšeftň, alebho mňa zhavru.

Bájka o koňovi

Zápražný kôň oral v poli,
 Popri ňom si parádny kôň
 Zlahka, pyšne sem tam volí,
 Hrde ku tamtomu rečie:
 «Kedy budeš tak cifrovať?
 Za tebou sa pluh len vlečie;
 Tej vážnosti nebudeš mať,
 Svázať musíš len a orať!»

«Len sa nepýš, brat mój drahý,
 Zkadiaľ je tvoj život blahý??
 Ja ti oriem, ja ti svážam,
 Ja ti k ústam jest prinášam!
 Moja práca — tvoja voľnosť,
 A moj mozol — tvoja hojnosť!!»

*

Preto čestnú prácu ctíte,
 S bratom každým svorne žíte!
 Že ty pána môžeš hrať,
 Je len proto:
 Že tamten vie pracovať!!

Polátané anekdoty.

Kaprál (povzbudzuje svojich regrútov): Chlapci!
 Budzte vojakmi s telom-dušou. Každý večier pred líhaním plačte nad tým, že musíte vyzlieknúť vojenský mundúr!

Aj vyslanecov-bankárov by sa patrilo včul tak napomínať:

Rižieri gšeftu, vitízi provisie! Každý večier pred líhaním nariekajte, že musíte sa vzdať mandátu svojho!

*

Otec zbadá, že dcera mu chce uťujazdit s jedným mladým šuhajom.

Kričí za nimi: »Soberte sebou aj mamu!»

A keď ich dohonil prísno im prikázal: »Ale potom mi neprídte nazpák!«

Aj pri dvore sa dozvedeli, že z liberálnej strany chce niekto ko kapacít vystúpiť.

„Zoberte sebou aj ostatných, menovite ale Banfýho, a neprídte nikdy viac nazpák!« — kričí za nima krajina.

*

Michal Apaffy, sedmohradské knieža raz zazre jeden dom, ktorý sa mu veľmi zapáčil.

Henten domce by som rád mal — osloví knieža svojho radeu Michala Telekiho.

To sa ľahko môže stať — odpovedá Teleki.

Ale veď mi ho nebude chcieť dať majiteľ toho domu?!

To nič nerobí, predsa ten dom náš bude — mienil starý vrabec, Michal Teleki.

A zákon? — obával sa knieža.

Ten budeme vysvetľovať!!

Nepredarmo je starý Tisza potomkom starého lišiaka Michala Telekiho! Ale aj jeho politika, s ktorou vykrúti a obejde každý zákon, je porukomstvo toho muža ktorý v dávnych vekoch bol chýrny pre nesvedomitú politiku svoju.

*

Závet. „Pánu rektorovi Chryputa porúčam 100 zl., ktoré peniaze má dostať len v páde, jak on pri mojom pohrabe s jeho utešeným hlasom nebude spievať.

Tu otáznu 100 tisíc zlatovú províziu, za spisy jeho otca i my vďačne poručíme Kossuthovmu synovi, ale len pod tou výminkou, keď on sa už viac nestúčasní v parlamentnom koncerte s jeho utešeným kučéberským hlasom.

*

Učiteľ: Drahá susedka, a ten váš syn vždy brbec?
 Suseda: O nie, pán učiteľ, len keď hovorí!

Ej, ej, pán ministerpredseda, teda tí vaši liberálni ablegáti vždy len zhŕňajú tie provízie?

Oh nie, prosím, len keď môžu!

Sprosták.

- Thátelében!...
- Čo thi je Saminkho?
- Já som smrthelne zaľubhený do Sírálében Tulpenthál.
- Tho je veľmi phekľne Samilében, ale už fieš jakhé veno dosthneš, keď si Sháru za thvoj ženu phojmeš?
- Ešte nie.
- Mbah, theda ty hľupák, jakho, že možeš fedheth, že si smrthelne zhaľubhený, keď ešte nefieš, kholke je veno odh Sári Tulpenthól?
- Ach si thy sprosthé chlaphčieško!

Hádka.

V časopise „Hazánk“ (Naša vlast) nasledovne čítame:

... zložme už raz tú najohavnejšiu vlastnosť sveta, zložme lakomstvo. Nemožeme každemu cudzincovi povedať to, že kto je u nás lakomý, ten ani jeden není Uhrom, a keď by sme aj mohli to povedať, ten cudzinec predsa bude si myslieť že: „ale veď je tuta Uhorskó, nech teda netrpí taký duch!“

Jako hádku predkladáme túto otázku:

Z ktorej čiastky tejto vety je vynechano a kam by sa dalo strčiť to slovo: — „z i d“?

Starý Šlojmo bol na jarmoku

so svojim synom Dávidom. Aby mal Dávidleben pamiatku kedy bol so svojim tátim v meste, Šlojmo stary kúpil mu strieborne hodinky. Po jarmoku pustili sa na cestu domov. Cesta jich viedla po skalnatých vrchoch. Jako tak kráčajú po jednom úzkom chodníku, zaly židák ztrati rovnováhu, a zpadnul do dost hľbokej jaminy. Keď starý Šlojmo s úžasom videl svojho syna v nebezpečení, vlny si šklbajúce reval do jamy: „Váj mir, Váj mir, len dhaj phozor, abhy si si nezabhlil then drahi hodhinky!“

Slovník:

- Krajinský snem = plná mysa,
 Ablegátstvo = ližica,
 Ministerská kreslo = krajinský mudrc, je ten, kto v ňom sedí.
 Sloboda = rob čo chceš,
 Bratstvo = len nech já mám;
 Eudskosť = Křeta;
 Ultimátum = nič sa neboj. Tlumočí: Pozažský.

Malé nedorozumenie.

— «No kamže pojde bývať, pán sused, pani Klebetková, však už ob dcery sa jej vydaly? Ku ktoremu zatová sa prastehuje, k prešporskému, a či k žilinskému?»

— «Jedon by rád mal svokra svoju v Prešporku, a ten druhý zas v Žiline!»

— «Ach, sú to dobrsrdční ľudia! Takych zatov aj já by som chcela mať!»

— «Prosím, pani susedka, dobre rozumet: Jej prešporský zat chce, aby do Žiliny išla bývať, a žilinský zase, aby sa prestehovala do Prešporku!»

Nezaručené chýry.

Všetky stránky na krajinskom sneme dohovorily sa: že mene budú hovoriť, aby mohli viac robiť.

Ministerpredseda baron Bánffy predložil europejským mocnosťam návrh o usporiadaní východnej otázky!

Doteraz nebol to v stave učiniť ani jedon štátnik.

Aby umenšili sa výdavky krajinského rozpočtu, jednu tretinu vojska pošlú na — urlaub; tí budú doma hospodáriť a mene dane platiť.

Panie v Budapešti založily «Spolok domácej sporivosti», následkom čoho mnohi sklepníci, zlatníci, juvelíri atď. opovedali konkurs.

V «Nemzeti kasíne» od 1-ho aprila prestanú hrať v karty; na miesto toho vzájomne poučovať sa budú páni o potrebnościach krajinských.

Dra Luegera, čo vedcu antisemitickej strany, peštubudinský liberálny klub korporatívne navštívil, prosiac ho o dobroprajné podporovanie. Rečníci hľfnej deputácii boli výslanci: Mórić Mezey, Rosenberg a Neumann.

Baron Rothschild z príležitosti veľkého víťazstva strany Luegerovej, od veľkej radosti 5 milliónov zl. poslal peštubudinskému rabinovi, aby to rozdal medzi chudobných členov Spolka «Chevra Kadiša» brez ohľadu na náboženstvo.

Viedenské voľby takú radost spôsobily v Judapešti, že vdeň voľby Luegera bolo všeobecné osvetlenie mesta.

Zo Sv. Písma

— Postoj, Abrahám (Erdély)!.. Obetuj radšej hentohto barana (židovskú tlač). Ale ani toho neprekol, lež len hodz na hranicu, aby ani len prachu z neho nezostalo!

Anekdoty Herkó Pátra.

Prečo sú židi pehavi?

O tomto veľmo zaujímavá bajka žije medzi uhorskými Malorusmi:

Raz sa vybral Spasiteľ medzi židov, aby jich poučoval a mohol. Jako tak vstúpi do jednej židovskej rodiny, židia práve k jedeniu sedali. Na stole sa dýmil jeden celý kohút v polievke varený. Tu Ježiš počne židom kázať a vyučovať sväté pravdy Boha jediného.

Židi ale nechceli slovám Spasiteľa veriť a preto ho vysmievali, hovoriac, že on není syn Boží. A jeden pri stole sediaci žid zvolal: „No, keď sa držíš za syna Božieho, ukáž tvojú všemohúcnosť a rozkaž tomu varenému kohútovi, aby zakirikál!“

Spasiteľ náš na tieto bezbožné slova nerieknuť nič, len sa pozrel na mysu, a hľa ten varený kohút pozdvýhol hlavu, zatrepotal krídlami a try razi pevne zakirikál! Keď kohút zatrepotal svojimi krídlami vrelá polievka vyspľechla z mysy a poprskala okolosediacich židov po tvárach; a znak toho majú ešte po dnes potomci tých neveriacich židov, čo pehy na tvárach.

Tak potrestal Boh Syn neveru židovskú!

Žena: Už si zas spitý jako čik! Haňba a potupa! To je strašné položenie pre jednu vzdelanú ženu, keď má takého opilca muža!

M u ž. A ešte ty sa držíš za vzdelanú osobu?! Ty, ktorá sa do rozprávky pustíš s jedným opilým chlapom, neskoro v noci!?

Zúfalec.

Od A. Filkorna.

(Dokončenie.)

Prímladú? . . . To by ti len bolo treba! Veď by ti to vždy plakalo, musel by si jej držať varonkyňu, a hračky kupovať. Peknú? . . . Pekná žena drahý host! Každý za ňou hladí, o teba sa nič nestará. — Špatnú? . . . Dáku mátohu? Veď by ta každý ľutoval! — Tichú? . . . »Tichá voda brehy podmýva. — Ohnivú? . . . Ohňom sa môžeš popáliť! Chladnú? . . . »Láska chladná není žiadna!« Este by ste oba zamrzli. — Veľkú? . . . Keby bola aj dobrá! Lenže to je zriedkavosť! Keď sa ti nahnevá »od jej kriku seď v kútiku«. Maličku? . . . Toje málo! »Malá nebýva stála!« Keď hu dobre nechováš, tak ti zoschne, že o krátky čas na pamiatku ti zostane z nej len hlások . . . a jazýček. . . ! Prehú? . . . To by sa ti len zaziadalo!

»Od tej bys' sa musel báť,
Pred ňou v strachu v kúte stáť!«

S u d e a (k sedliakovi, ktorý čo svedek bol citovaný k súdu): Ste v rodine s obžalovaným?

S v e d e k: Ano, prosím ponížene, — ale len tak pozďaleka, lebo niekdy jeho otec, keď bol ešte mládencom cheel si pojat moju mamku za ženu, ale sa tá žeňba potom jakosi rozišla!

A: Jaké vlasy mali starí Slovania?

B: Pobefavé!

A: Nie, — šediivé!

S malým synčekom prechádza sa matka, keď naraz jednoho opilého človeka najdu sa válat po zemy.

— Mama, aj tohoto stvoril Pánbuško?

— Ano, syn moj, aj toho.

— Vidíš, mama, já by som to ne bol urobil!

Úprimný.

S l e č n a: Pán X., bol by ste by v stave za blaho vlasti aj život svoj položiť?

Š t u d e n t: Úprimno vyznajúce, já by som radšej za blaho vlasti — pil!

K u c h a r k a: No, more, čo by si radšej jedol: či syr, oškvarky, alebo halušky?

C i g a ň: Já nedbám, drahá pani kucharenka, keď mi to aj všetko pomiešajú, jako prašati!

Bojazlivú? . . . Tá by sa ta bála milovať! »Čo to stojí, keď sa žena muža bojí!« — Čo teda robíš?!

Zvonku by si si len ešte vyvolil, — ani veľkú, ani veľmi malú; — ani hrubú, ani tenkú, lebo tá by sa ti trafila zlomiť, keby vetor na ňu lepšie pofúknuť. — Ale z nátra ako že poznáš, či je dobrá, či je zlá?!

»Čo dievčence dnuhá maju,

To ti v čepci cítiť daju!«

Tak som pochodil aj ja, trebárs som nikdy nebažil za radostami manželstva. Tisíc striel! este vraj radosti! Kto to slýchal?!

Ja som nikdy nemal vôľu sa ženit, jedna sa mi predsa k srdcu prischla, — čo teraz robit? Najlepšie je zúfať.

Toto je ale ešte nič! Teraz príde len na psa mráz.

Zapáliš si na fajku. Naraz príbehne k tebe jedna široká pani a volá: „Pane, Pane! Vy ste už otcem! a volake drobné „onó“ ti položí do lona, ktoré sa roz-

Červené nohavice.

Jedon cigáň kdesi-kamsi popadel jedny červené nohavice, ktoré mu takú hroznú radosť spôsobili, že myslel o sebe, že je najmenej väčším pánom.

Hneď v najbližšiu nedelu si jích obliekol a s veľkou úľubou vykračoval v nich po dedine do kostola a pyšne obzeral sa okolo seba, či ľudia obdivujú jeho červené nohavice?

V kostole práve kňaz požehnanie dával a všetci veriaci vstali z miesta.

Milý cigáň pred oltárom sa obrátil a s veľkou laskavosťou kýva rukou:

„Len š! šadnite, len š! šadnite, to š! ja nežiadam!“

Prétovanie.

Učiteľ: Keď máš tri jabĺčka a od Štefana si ešte dve nypýtaš, koľko budeš mať?

Žiak: Štyri!

Učiteľ: Jako to rátaš?!

Žiak: Tak, že keď si od Štefana dve jabĺčka pýtam, dá mi len jedno!

Povalacka, ktorú jedon žandár vede cez dedinu, k tomu: „Pre Boha ich prosím, pán žandár, nech má pustá, tam ide práve moj slubenec. Nevieť čo je v stave urobiť ten človek, lebo je veľmi žiarlivý!“

Pozvanie k predplateniu

na humoristický časopis:

„**Herkó Páter**“.

Neboli by tak veľmi smutné pomery v našej milýj vlasti, keďby zákazonosná nevšímavosť našich spoluobčanov nebola pomahala rúcať ústavu, zákony a

základné múry slobody občanskej liberálnym pánom! Jak' náhle sa Slovensko pohlo, už si ľudová strana vydobila nie len prajnú verejnú mienku medzi kresťanským svetom, ale i zastupiteľstvo na sneme!

Každý z nás musí príspeť vydobitiu záujmov kresťanského občanstva vlasti našej! Jeden perom, druhý slovom, tretí zas grošom má stúžiť dobrej veci, a to ruka v ruke!

Povinnosťou je teda vysoko cteného obecnstva slovenského snažne podporovať kresťanskú tlač, kresťanské listy a časopisy.

Nie len vážne časopisy môžu slúžiť zásadám a záujmom kresťanského ľudu, tie snahy podporuje aj humoristický časopis

„Herkó Páter“!

Však dost príkladov máme v živote, že kde už reči nepomohly a žiaden výsledok nedosiahly, tam jedon trefný nápad, žart, ostrá satira spomohla. To nie je tak len v súkromnom živote, ale i v politike.

Žart, smiech, satira často do živého seká!

Preto vyzívame ct. slovenské obecnstvo, aby nás snažne podporoval ráčilo v našom podniku, ktorým len všeobecne dobre slúžime. Nikde by nemal chýbať náš časopis „Herkó Páter“, ktorý obživí v každom dennej práci unavený duch svojich čitateľov!

Teda len užitočné s príjemným spojí každý, kto predplatí na jediný humoristický časopis

„Herkó Páter“,

ktorého predplatná cena je:

na štvrt roka	— zl. 50 kr.
na pol roka	1 » — »
na celý rok	2 » — »

Pri laskavém doposielaní predplatkov prosíme jasne a zreteľne vypísať meno, stav, bydlisko, poslednú počtu a stolicu. Tým môžeme predísť neporiadkom pri doposielaní časopisu.

Redakcia a vydavateľstvo

„**Herkó Páter**“—a

v Budapešti, VII., Csömöri-ut 123.

hadzuje a nadáva z celej sily.“ — „Ráčte len pozrieť, celkom sa na Vás nanáša!“ — Čo je síce nie pravda, lebo ten drobný hmyz na nikoho sa nenanáša, a predsa musíš uznať, lebo taká je ohyčaj. — Nová radosť! Môžeš spokojne spať, nič ťa nebude búriť; a môžeš behať k doktorovi a do apatieky pre ricínus, kadejaké kvapky atď. — Toto sú vraj otcovské radosti! Na zúfanie! Ja som nikdy nechcel žiadne otcovské radosti! Ale čo robiť?! Zmárniť sa?! Raz som už aj chcel skočiť z okna na drotára, či na drotoár, ale tu som si zpomnel na nariadenie slávneho magistrátu, dľa ktorého sa žiadne „smeti“ a „haraburdy“ na ulicu zahadzovať nesmeju.

Toto je ale ešte nič!

Človek ani po smrti nemá pokoja, lebo aj tam musí počúvať plač a kvílenie rodiny, ako s plným očami a s prázdny srdcom stoja okolo teba a vravia: „Ah! ako sme ho my radi mali!“ — „Aký on bol laskavý a dobrotivý!“ — „Ktože nám zahojí túto ranu?!“ —

Veď by vám ja zahojil! No, ale máme aj takých, čo nás úprimne smútiť; a to sú naši veritelia. — Jesto tam krik, behu, plaču atď! — A to je vraj pokoj po smrti! To je strach! To je na zúfanie! A preto verte mi, že ja nikdy nesmiem zomrieť!

Bol som už aj matrikárom, tým novomódnyim cibilným kňazom; ale ani tam som nemal pokoja, tam ma zase vždy vysmievali. — Zúfať musím, ak sa lebo voláký veľký pán nesmiluje nadomňou, alebo „múdrí“ ľudia a voličia nevyvolia ma za liberálneho ablegáta, lebo ako počujem, tí sú so všetkým spokojní! Tam by hádam aj ja bol spokojný.

Smilujte sa nadomňou „múdrí voličia“! Smiluj sa nadomňou aspoň ty, pane generále, a vymenuj ma za liberálneho ablegáta!!

Talent mám na tento stav, lebo veď som vychodil akademiú „hluchonemých“, a v najhoršom páde viem toľko povedať, že „áno“ — lebo „nie“. Smylite sa nadomňou, lebo zúfam! To je strach! Zúfam!!!

Žartovná obrázková hádka.

Hľadám jedného pá a,
Chodím za ním už od rána! Kde je?

Počta Redakcie.

Tých pt. pp. odberateľov ale, ktorí sú nám ešte na minulosti dlžní za doposielanie novin, účtív pr síme, aby čím skoršie vyrovnat ráčili svoje účty!

Velebný P. Štefan Furdek. Cleveland. Amerika. Vaše riadky sme obdržali a aj hneď niekoľko čísiel odoslali. A práve do dneška poslaný predlatoč sme nedostali; týždenník Vám riadne posielat budeme. Prosíme o laskavé rozširovanie našo časopisu medzi Vašima veriacimi. Srdočný pozdrav zo starej Europy!

P. Štefanovi Tóth. Szempcz. Adressa vypravená a žiadané čísla odoslané.

P. Alois Vácslavjak. Bukovina. V tej nádeji, že ochotne budete odporúčať našo H. P.-ra Vašim spoluobčanom, riadne budeme posielat náš časopis.

P. Ján Šumichrast-Zlatovský. Skala-Novejsa. Adressa vypravená, čísla odoslané.

P. Karol Štukner. Liptó-Szt-Iván. Prosíme, ohláste sa na pošte, aby Vám riadne doručený bol náš časopis. Pohrozte, že v protivnom pade (páde) tak Vy, jako aj my oznamíme počtára pri patričnej vrchnosti, jak i na ďalej obmeškano budú Vám doručené jednotlivé čísla! — Žiadané čísla sme poslali.

P. Ján. Röhling v Štiavnicí. Adressa vypravená a čísla poslané.

P. Jánovi Števík, učiteľ v Hornej-Vsi. S ochotou zasielať budeme Vám naše novinky, ktoré budete tak laskavý medzi známima odporúčať.

P. Ján Málík. Miava. Od toho času; čo časopis dostávate, predlatoč sme neobdržali.

Dávame na známosť tím p. p. predplatiteľom, ktorí jednotlivé čísla reclamovali, že sme žiadané čísla hneď odeslali, a patričné adressy vypravili.

Že v expedície byly prekážky, príčina toho bola tá okolnosť, e sme menili riaditeľ a tlačiarne.

Majiteľ a zodpovedný redaktor:

Julo Markoš.

Hlavný pracovník: Považský.

P. T.

Uvedomujeme našich pp. čitateľov, priateľov a dobrodincov, že sme si v **Budapešti VII., Csömöri-ut 123**

tlačiareň „Herkó Páter“

otvorili, a v nej krom našich vlastných robôt hoc jaké iné **tlačové práce** prijímame, najlepšie, najchytřejšie a najlacnejšie pláme.

Naša tlačiareň je celkom novými a najmódnejšími písmenami a mašinami zaopatrená.

O laskavé podporovanie prosí:

Tlačiareň Herkó Pátra

Budapešť, VII., Csömöri-út 123.

Tlačou kniehtlačiarne „Herkó Páter“ Budapešť, VII., Csömöri-ut 123.